

[Jes Lunde]

Jeg er enig med ministeren i, at det selvfølgelig er svært at gøre disse ting, svært at ændre sine kalkulemetoder, men det vigtigste er jo, at vi er enige om at gå i gang med det. Så må der igangsættes det arbejde i ministerierne, som er nødvendigt, så at kalkulerne kommer til at bygge på andre principper end dem, de gør i øjeblikket. Det tror jeg er meget vigtigt både for samfundsmæssige investeringsprojekter og i endnu højere grad, når vi lægger politikken over for erhvervene, at den så bygger på nogle andre parametre end dem, vi kører med i øjeblikket.

Ministeren svarede mig også på spørgsmålet om styringsmidler. Her blev jeg lidt usikker på, hvad der egentlig er ministerens holdning, fordi det først var, som om der gik en vis skillelinje mellem os, hvor jeg fik at vide, at ministeren ikke troede så meget på en politisk styring. På den anden side sagde ministeren, at afgifter ikke er tvang i hendes sprogbrug. Men det er jeg da glad for, for ellers er der søreme meget, der bliver umuligt.

Det, ministeren siger, er altså, at hun godt vil være med til at bruge det styringsmiddel, jeg lagde allermest vægt på i min tale. Vi ønsker faktisk i højest mulig grad at bruge markedsmekanismerne til at få gennemført en mere miljørigtig produktion, et mere miljørigtigt forbrug i vores samfund, fordi vi tror, det er en meget effektiv og direkte måde at gøre det på. Derudover er vi også nødt til en gang imellem at sætte nogle standarder. Det ved jeg at regeringen også i praksis har været med til mange gange at gøre. Derfor forstår jeg ikke rigtig, hvor den principielle forskel ligger.

Dér, hvor man kan være betænkelig ved den politiske styring, er vel, når politikere tror, at de kan detailstyre verden. Det kan de ikke. Det er jeg enig i. Så vokser opgaverne over hovedet på os, fordi verden er så kompliceret, at vi ikke kan styre alt ned i detaljerne. Det er derfor, planøkonomi er en umulighed og noget, der nødvendigvis leder til sammenbrud. Men at lægge de overordnede rammer for samfundsudviklingen og begynde at styre dem føler jeg til gengæld vi har en pligt til herinde. Det er det, vi simpelt hen er valgt til. Det er derfor, vi har et folkestyre i Danmark. Det er da, fordi vi skal lægge nogle rammer for sådan noget. Gør vi det ikke, bliver det overladt til den rå markedsmechanisme, og så ved vi godt, hvad det er, der

kommer til at afgøre tingene. Så er det, hvad der kan betale sig i cool cash, i kroner og øre, der afgør samfundsudviklingen. Det tror jeg hverken Det Radikale Venstre eller SF synes man kan være tjent med med de virkninger, det vil give.

Jeg mener faktisk også, vi kan gøre mange ting herindefra, som kan have en god virkning, også uden at det nødvendigvis har den store dramatik i sig. Lad mig bare nævne et enkelt eksempel, som kan ændre, uden at det har nogen omkostningsmæssige problemer for brugerne, men som alligevel er meget vigtigt: Vores fjernvarmeværker har tit den metode at lade folk betale for, at der er nogle meget høje faste afgifter, og så er kubikmeterprisen desto lavere. Det er en dårlig idé. Det betyder, at man ikke har nogen særlig stor tilskyndelse til at spare, fordi man skal af med den store faste afgift alligevel.

Vi har forsøgt fra SF's side i Ålborg Byråd så sent som i går at få ændret det system og i stedet lægge hele udgiften over på den variable enhed. Varmen koster totalt set det samme for brugeren, men han har en meget større tilskyndelse til at spare på det marginale. Det fik støtte fra Det Radikale Venstre i Ålborg Byråd, men det fik ikke støtte fra et flertal, selv om vi har et S-SF-flertal i øvrigt deroppe. Socialdemokraterne var ikke med på det, og det får mig til at tænke, at når det går så trægt et sådant sted, er det da umuligt, at vi her i Folketinget skal vente på, at man i så mange kommunalbestyrelser, som vi har rundt i landet, finder ud af det. Vi er altså nødt til at gøre et eller andet på dette område. Derfor er vi nødt til at komme med et forslag herinde om at gøre det obligatorisk, at hele afregningen kommer over på den variable enhed, så vi tilskynder maksimalt til energibesparelse. Det synes jeg ikke er drastisk, for vi ændrer ikke den enkeltes privatøkonomi voldsomt. Jeg synes, det er noget, som kan være vigtigt, fordi det kan tilskynde til meget mere energibesparelse end i øjeblikket.

Hvem er taberne i det spil? Det er jo i hvert fald hverken kvinderne eller de dårligst stillede. De eneste tabere er budgetlæggerne. De får nogle problemer, når de ikke ved, hvad de får ind i faste afgifter, men skal have det hele variabelt. Denne gruppe må så indstille sig på at blive dygtigere, sådan at de kan overleve også, selv om det hele kommer variabelt ind, når vi